EVROPSKÁ
KOMISE

V Bruselu dne 13.7.2026
COM(2026) 367 final

ANNEX

PŘÍLOHA

[…]

návrhu rozhodnutí Rady

o podpisu, jménem Evropské unie, dodatkového protokolu k Úmluvě Rady Evropy o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu a o financování terorismu

PŘÍLOHA

Konečné znění návrhu

Dodatkový protokol k Úmluvě Rady Evropy o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu a o financování terorismu

Preambule

Členské státy Rady Evropy a další strany Úmluvy Rady Evropy o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu a o financování terorismu (CETS č. 198, dále jen „úmluva“), která byla otevřena k podpisu ve Varšavě dne 16. května 2005, signatáři této dohody,

majíce na zřeteli, že cílem Rady Evropy je dosažení větší jednoty mezi jejími členy,

zdůrazňujíce, že boj proti trestné činnosti, z níž plynou výnosy získané nezákonným způsobem, včetně organizované trestné činnosti, praní peněz a financování terorismu, a to jak v Evropě, tak na celosvětové úrovni, při plném dodržování lidských práv, je základem pro mír, stabilitu, spravedlnost, demokracii a právní stát,

znepokojeni rostoucími hrozbami, které představují praní peněz a financování terorismu, a majíce na paměti výzvy, kterým čelí strany při jejich řešení,

odhodláni posílit a dále rozvíjet opatření pro účinné vymáhání majetku, včetně identifikace, vysledování, zajištění, zadržování, konfiskace a správy majetku pocházejícího z trestné činnosti, a podporovat sdílení majetku a opětovné využití konfiskovaného majetku,

přesvědčeni o nutnosti zavést účinné vyšetřovací metody a rámce pro vymáhání majetku se zaměřením na majetek pocházející z trestné činnosti prostřednictvím finančních vyšetřování, jakož i opatření k posílení spolupráce mezi širokou škálou institucí, včetně finančních zpravodajských jednotek, úřadů pro vyhledávání majetku z trestné činnosti, úřadů pro správu majetku, donucovacích orgánů, orgánů pověřených stíháním a soudních orgánů, dozorových orgánů a soukromého sektoru,

zdůrazňujíce význam vývoje nových nástrojů v oblasti konfiskace a zajištění systematičtějšího uplatňování opatření ke konfiskaci,

s vědomím nutnosti posílit mezinárodní právní rámec pro spolupráci v zájmu usnadnění účinného uplatňování opatření k vymáhání majetku přes hranice,

uznávajíce lidská práva a základní svobody zakotvené především v Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (ETS č. 5) a v jejích protokolech a v Mezinárodním paktu o občanských a politických právech,

s ohledem na smlouvy Rady Evropy o spolupráci v trestních věcech a další dohody a ujednání mezi stranami úmluvy,

s ohledem na příslušné úmluvy Rady Evropy, zejména Úmluvu o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu (ETS č. 141), Úmluvu o prevenci terorismu (CETS č. 196), Úmluvu o počítačové kriminalitě (ETS č. 185), Trestněprávní úmluvu o korupci (ETS č. 173), Úmluvu o ochraně osob se zřetelem na automatizované zpracování osobních dat (ETS č. 108), společně s jejich příslušnými protokoly a s přihlédnutím k příslušným úmluvám Organizace spojených národů a jejich protokolům, právním předpisům Evropské unie o vymáhání majetku a boji proti praní peněz a mezinárodním standardům, jako jsou doporučení přijatá Finančním akčním výborem (FATF),

s vědomím, že je třeba některé aspekty úmluvy doplnit a modernizovat,

přejíce si, aby tento protokol přispěl k účinnější reakci na výzvy týkající se vymáhání majetku a k posílení spolupráce mezi stranami v této oblasti,

se dohodli takto:

Kapitola I – Společná ustanovení

Článek 1 – Účel

Účelem tohoto protokolu je zajistit, aby se mezi stranami doplnila a modernizovala ustanovení Úmluvy Rady Evropy o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu a o financování terorismu.

Článek 2 – Použití pojmů

1. Pro účely tohoto protokolu se kromě definic stanovených v úmluvě použijí rovněž následující definice:

a) „finančním vyšetřováním“ se rozumí vyšetřování finančních záležitostí souvisejících s trestnou činností, jehož cílem je dosáhnout kteréhokoli z těchto cílů nebo všech těchto cílů:

i) zjištění rozsahu zločineckých sítí a/nebo rozsahu trestné činnosti;

ii) identifikace a vysledování majetku, který podléhá konfiskaci;

iii) shromáždění informací, které mohou být použity v trestním řízení a/nebo v řízeních týkajících se identifikace, vysledování, zajištění, zadržení a konfiskace majetku;

b) „virtuálním aktivem“ se rozumí digitální vyjádření hodnoty nebo práva, které lze elektronicky převádět a uchovávat s využitím technologie distribuovaného registru nebo podobné technologie a které lze použít k platebním nebo investičním účelům. Virtuální aktiva nezahrnují digitální vyjádření fiat měn, cenných papírů a jiných finančních aktiv;

c) „poskytovatelem služeb souvisejících s virtuálními aktivy“ se rozumí jakákoli fyzická nebo právnická osoba, která v rámci své podnikatelské činnosti vykonává jednu nebo více z následujících činností nebo operací pro jinou fyzickou nebo právnickou osobu nebo jejím jménem:

i) směny mezi virtuálními aktivy a fiat měnami;

ii) směny v rámci jedné formy nebo mezi více formami virtuálních aktiv;

iii) převody virtuálních aktiv;

iv) úschovu a/nebo správu virtuálních aktiv nebo nástrojů umožňujících kontrolu nad virtuálními aktivy a

v) účastní se finančních služeb a poskytuje takové služby v souvislosti s nabídkou emitenta a/nebo s prodejem virtuálního aktiva.

2. Pro účely úmluvy a tohoto protokolu se pojmem „financování terorismu“ rozumí trestné činy uvedené v článku 2 Mezinárodní úmluvy o potlačování financování terorismu, přičemž se odkazuje na:

a) činy uvedené v čl. 2 odst. 1 písm. *a)* nebo *b)* Mezinárodní úmluvy o potlačování financování terorismu;

b) trestné činy definované Úmluvou Rady Evropy o prevenci terorismu a jejím pozměňovacím protokolem a

c) trestné činy definované v dodatkovém protokolu k Úmluvě Rady Evropy o prevenci terorismu (CETS č. 217).

Kapitola II – Opatření, která mají být přijata na vnitrostátní úrovni

Oddíl 1 – Opatření ke konfiskaci

Článek 3 – Rozšířená konfiskace

1. Každá strana přijme taková legislativní a jiná opatření, která mohou být nezbytná k úplné nebo částečné konfiskaci majetku osoby odsouzené za praní peněz, financování terorismu nebo za některou z kategorií trestných činů uvedených v dodatku k úmluvě, pokud je soud přesvědčen, že tento majetek pochází z trestné činnosti nebo byl získán trestnou činností, a to přímo, či nepřímo.

2. Za předpokladu, že se odstavec 1 tohoto článku vztahuje na praní peněz a na financování terorismu, může si každá ze stran při podpisu nebo při uložení své ratifikační listiny, listiny o přijetí, schválení nebo přistoupení prostřednictvím prohlášení adresovaného generálnímu tajemníkovi Rady Evropy vyhradit právo uplatnit odstavec 1 tohoto článku:

a) pouze pokud může trestný čin, za který byla osoba odsouzena, přímo či nepřímo vést k podstatné ekonomické výhodě;

b) pouze pokud lze za trestný čin uložit trest zbavení osobní svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody s horní hranicí sazby nejméně čtyř let; a/nebo

c) pouze na seznam specifikovaných trestných činů.

3. Při posuzování, zda dotčený majetek pochází z trestné činnosti, se zohlední všechny okolnosti relevantní pro daný případ, včetně nepoměru mezi hodnotou majetku a zákonným příjmem odsouzené osoby.

Článek 4 – Konfiskace, jež není založena na odsuzujícím rozsudku

1. Každá strana přijme taková legislativní a jiná opatření, která mohou být nezbytná k tomu, aby v souladu se základními zásadami svého vnitrostátního práva mohla konfiskovat majetek bez odsouzení v trestním řízení, pokud je soud přesvědčen, že tento majetek pochází z trestné činnosti nebo byl získán trestnou činností, a to přímo, či nepřímo.

2. Každá strana si může v okamžiku podpisu nebo při uložení své ratifikační listiny, listiny o přijetí, schválení či přistoupení prostřednictvím prohlášení adresovaného generálnímu tajemníkovi Rady Evropy vyhradit právo uplatnit odstavec 1 tohoto článku:

a) pokud nelze uplatnit jiná opatření ke konfiskaci;

b) pokud byl majetek, který má být konfiskován, identifikován v průběhu vyšetřování souvisejícího s trestným činem;

c) pokud byl majetek, který má být konfiskován, zajištěn nebo zadržen v průběhu vyšetřování souvisejícího s trestným činem;

d) pokud je soud přesvědčen, že majetek, který má být konfiskován, pochází z trestné činnosti spáchané v rámci zločineckého spolčení nebo byl touto činností získán, a že tato činnost může přímo či nepřímo vést k podstatné ekonomické výhodě;

e) pokud lze za trestný čin uložit trest zbavení osobní svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody s horní hranicí sazby nejméně čtyř let; a/nebo

f) pokud bylo zahájeno trestní vyšetřování v souvislosti se seznamem specifikovaných trestných činů.

3. Každá strana může nad rámec odstavců 1 a 2 přijmout taková legislativní a jiná opatření, která mohou být nutná k tomu, aby mohla bez odsouzení v trestním řízení konfiskovat výnosy, nástroje nebo majetek rovnocenné hodnoty, jsou-li splněny obě tyto podmínky:

a) bylo zahájeno trestní vyšetřování nebo trestní řízení a příslušné trestní řízení mohlo vést k odsouzení v trestním řízení, avšak řízení nemohlo pokračovat z důvodu úmrtí, neschopnosti stanout před soudem z důvodu nemoci, útěku nebo v situacích, kdy je promlčecí lhůta pro daný trestný čin kratší než patnáct let a již uplynula;

b) pokud výnosy, nástroje nebo majetek rovnocenné hodnoty pocházejí z trestných činů, v souvislosti s nimiž bylo zahájeno vyšetřování nebo řízení, nebo s nimi přímo či nepřímo souvisejí, a to alespoň v případech, že tyto trestné činy mohou vést k podstatné ekonomické výhodě.

Článek 5 – Konfiskace majetku třetích stran

1. Každá strana přijme taková legislativní a jiná opatření, která mohou být nezbytná k tomu, aby mohla zajistit, zadržet a konfiskovat výnosy nebo majetek, jehož hodnota odpovídá těmto výnosům a který je ve vlastnictví nebo držení třetích stran, aniž by tím byla dotčena práva třetích stran jednajících v dobré víře.

2. Strany mohou povinnost stanovenou v odstavci 1 tohoto článku rozšířit i na nástroje.

3. Každá strana si může v okamžiku podpisu nebo při uložení své ratifikační listiny, listiny o přijetí, schválení či přistoupení prostřednictvím prohlášení adresovaného generálnímu tajemníkovi Rady Evropy vyhradit právo uplatňovat tento článek pouze v případech, kdy výnosy nebo majetek, jehož hodnota odpovídá těmto výnosům, byly přímo či nepřímo převedeny podezřelou nebo obviněnou osobou na třetí strany nebo byly třetími stranami získány od podezřelé nebo obviněné osoby, pokud třetí strana věděla nebo měla vědět, že účelem převodu nebo nabytí bylo vyhnout se konfiskaci.

Oddíl 2 – Vyšetřovací a předběžná opatření

Článek 6 – Předběžná opatření

1. Ustanovení článku 4 úmluvy se vztahují na veškerý majetek, který podle tohoto protokolu podléhá konfiskaci.

2. Každá strana přijme taková legislativní a jiná opatření, která mohou být nezbytná k tomu, aby mohla v naléhavých případech a v příslušných případech *ex parte* či bez předchozího oznámení, s výhradou svých ústavních zásad a základních principů svého právního řádu, přijmout předběžná opatření k zabránění rozptýlení majetku, který podléhá konfiskaci podle úmluvy a tohoto protokolu. Strany omezí dočasnou platnost těchto naléhavých předběžných opatření, pokud se nejedná o opatření k zajištění nebo zadržení majetku, která mají formu soudního příkazu.

Článek 7 – Vyšetřovací pravomoci a techniky

1. Každá strana přijme taková legislativní a jiná opatření, která mohou být nezbytná k oprávnění jejich soudů nebo jiných příslušných orgánů v souladu s platnými ustanoveními vnitrostátního procesního práva k tomu, aby nařídily zpřístupnění nebo zadržení záznamů vedených finančními institucemi a poskytovateli služeb souvisejících s virtuálními aktivy, včetně jakýchkoli záznamů vedených v souladu s jejich povinnostmi hloubkové kontroly zákazníka, jak jsou definovány v čl. 13 odst. 2 písm. *a*) bodě i) a iii) úmluvy, za účelem provedení předběžných opatření a opatření ke konfiskaci stanovených v úmluvě a v tomto protokolu. Strana neodmítne jednat podle ustanovení tohoto článku z důvodu ochrany bankovního nebo finančního tajemství.

2. Aniž je dotčen odstavec 1 tohoto článku, přijme každá strana taková legislativní a jiná opatření, která mohou být nezbytná k tomu, aby mohla:

a) určit, zda je fyzická nebo právnická osoba držitelem nebo skutečným majitelem jednoho nebo více účtů jakékoli povahy u kterékoli finanční instituce nebo poskytovatele služeb souvisejících s virtuálními aktivy nacházejících se na jejím území, a pokud ano, získat všechny údaje o těchto zjištěných účtech;

b) získat podrobné údaje o určených účtech vedených u finančních institucí nebo poskytovatelů služeb souvisejících s virtuálními aktivy a o operacích finančních institucí a poskytovatelů služeb souvisejících s virtuálními aktivy, které byly provedeny během stanoveného období prostřednictvím jednoho nebo více určených účtů, včetně podrobných údajů o všech účtech, ze kterých a na které byly tyto operace provedeny;

c) sledovat během stanoveného období operace finančních institucí a poskytovatelů služeb souvisejících s virtuálními aktivy, které jsou prováděny prostřednictvím jednoho nebo více zjištěných účtů; a

d) zajistit, aby finanční instituce a poskytovatelé služeb souvisejících s virtuálními aktivy nesdělovali dotčenému zákazníkovi ani jiným třetím stranám, že byly vyžádány nebo získány informace podle odst. 2 písm. *a), b)* nebo *c)* tohoto článku nebo že probíhá vyšetřování.

Článek 8 – Finanční vyšetřování

1. Každá strana přijme taková legislativní či jiná opatření, která mohou být nezbytná k zajištění toho, aby příslušné orgány odpovědné za vyšetřování a/nebo v příslušných případech za trestní stíhání v případě praní peněz, financování terorismu nebo kterékoli z kategorií trestných činů uvedených v dodatku k úmluvě, byly schopny vést proaktivní finanční vyšetřování alespoň ve všech případech souvisejících s financováním terorismu a v souvislosti s trestnými činy, které mohou vést k podstatné ekonomické výhodě.

2. Každá strana přijme taková legislativní či jiná opatření, která mohou být nezbytná k zajištění toho, aby finanční vyšetřování uvedená v odstavci 1 tohoto článku mohla být vedena buď nezávisle, souběžně s trestním vyšetřováním, nebo v rámci trestního vyšetřování.

3. Každá strana přijme taková legislativní či jiná opatření, která mohou být nezbytná k zajištění toho, aby finanční vyšetřování uvedená v čl. 2 odst. 1 písm. *a*) tohoto protokolu mohla být příslušnými orgány vedena v všech fázích trestního řízení, a to i po pravomocném odsouzení nebo po konfiskaci v souladu s úmluvou a tímto protokolem.

4. Každá strana může přijmout taková legislativní či jiná opatření, která povedou ke zřízení multidisciplinárních skupin specializovaných na finanční vyšetřování.

Článek 9 – Informace o bankovních účtech, platebních účtech, účtech cenných papírů, bezpečnostních schránkách a účtech virtuálních aktiv

1. Každá strana přijme taková legislativní a jiná opatření, která mohou být nezbytná k zavedení centrálního automatizovaného mechanismu nebo jiných podobně účinných a včasných mechanismů, umožňujících identifikaci jakékoli fyzické nebo právnické osoby, která je držitelem bankovních účtů, platebních účtů, účtů cenných papírů a bezpečnostních schránek vedených finančními institucemi, jakož i účtů virtuálních aktiv vedených poskytovateli služeb souvisejících s virtuálními aktivy, společně se skutečnými majiteli těchto účtů a jakoukoli osobou oprávněnou jednat jménem držitele účtu.

2. Každá strana zajistí, aby finanční zpravodajská jednotka a – za účelem prevence, odhalování, vyšetřování nebo stíhání závažných trestných činů nebo za účelem podpory vyšetřování týkajícího se závažného trestného činu, včetně identifikace, vysledování, zajištění a zadržení majetku, který souvisí s těmito trestnými činy – úřad pro vyhledávání majetku z trestné činnosti a další určené příslušné orgány byly oprávněny získat přístup k centrálnímu automatizovanému mechanismu nebo k jiným podobně účinným a včasným mechanismům a k informacím v nich obsaženým, pokud je to nezbytné pro výkon jejich funkcí.

3. Strany přijmou opatření, která mohou být nezbytná k dosažení souladu s platnými právními předpisy o ochraně osobních údajů a ke stanovení záruk upravujících zpracování informací potřebných pro dosažení účelu tohoto článku.

Oddíl 3 – Finanční zpravodajská jednotka

Článek 10 – Pozastavení nebo odepření souhlasu v případě podezřelých transakcí, účtů a obchodních vztahů

1. Každá strana přijme taková legislativní a jiná opatření, která mohou být nezbytná k tomu, aby finanční zpravodajská jednotka mohla přijmout naléhavá opatření v případě podezření, že transakce, účet, jako je například bankovní účet, účet cenných papírů, platební účet nebo účet virtuálních aktiv, nebo obchodní vztah souvisí s praním peněz, financováním terorismu nebo s jakoukoli z kategorií trestných činů uvedených v dodatku k úmluvě, a to s cílem pozastavit používání tohoto účtu, pozastavit obchodní vztah či transakci nebo odepřít souhlas s provedením transakce.

2. Pozastavení nebo odepření souhlasu podle odstavce 1 tohoto článku uloží finanční zpravodajská jednotka za účelem ochrany finančních prostředků, provedení svých analýz, posouzení, zda se podezření potvrdilo, a pokud ano, za účelem předání výsledků analýz příslušným orgánům s cílem umožnit přijetí a prosazení vhodných opatření.

3. Každá strana zajistí, aby se maximální doba trvání jakéhokoli pozastavení nebo odepření souhlasu podle odstavce 1 tohoto článku řídila příslušnými ustanoveními vnitrostátního práva a byla omezena na dobu nezbytně nutnou k dosažení cílů stanovených v odstavci 2 tohoto článku.

4. Každá strana přijme taková legislativní a jiná opatření, která mohou být nezbytná k tomu, aby byly stanoveny konkrétní záruky, a to v příslušných případech za účelem ochrany základních práv osob, jichž se týká pozastavení nebo odepření souhlasu na základě příkazu finanční zpravodajské jednotky podle odstavce 1 tohoto článku.

5. Každá strana přijme taková legislativní a jiná opatření, která mohou být nezbytná k zajištění toho, aby finanční zpravodajská jednotka byla oprávněna kdykoli zrušit pozastavení nebo odepření souhlasu, pokud dojde k závěru, že pozastavení nebo odepření souhlasu již není nezbytné k dosažení cílů stanovených v odstavci 2 tohoto článku.

6. Každá strana si může v okamžiku podpisu nebo při uložení své ratifikační listiny, listiny o přijetí, schválení či přistoupení prostřednictvím prohlášení adresovaného generálnímu

tajemníkovi Rady Evropy vyhradit právo neuplatňovat tento článek na pozastavení účtů a obchodních vztahů.

Oddíl 4 – Úřad pro vyhledávání majetku z trestné činnosti

Článek 11 – Úřad pro vyhledávání majetku z trestné činnosti

1. Každá strana přijme taková legislativní či jiná opatření, která mohou být nezbytná ke zřízení nebo určení jednoho či více orgánů jako úřadu pro vyhledávání majetku z trestné činnosti, jehož úkolem bude:

identifikovat a vysledovat majetek, který podléhá konfiskaci, za účelem poskytnutí podpory jiným příslušným orgánům a

spolupracovat s úřady pro vyhledávání majetku z trestné činnosti ostatních stran.

2. Pro účely odstavce 1 tohoto článku každá strana zajistí, aby si úřad pro vyhledávání majetku z trestné činnosti mohl účinně vyměňovat informace s příslušnými vnitrostátními orgány v souladu se svým vnitrostátním právem.

3. Každá strana přijme taková legislativní a jiná opatření, která mohou být nezbytná k tomu, aby jeden z jejích úřadů pro vyhledávání majetku z trestné činnosti mohl, aniž jsou dotčeny pravomoci jiných příslušných orgánů, přijmout naléhavá předběžná opatření v souladu s čl. 6 odst. 2 tohoto protokolu v přeshraničních věcech k ochraně identifikovaného a vysledovaného majetku, pokud existuje bezprostřední riziko jeho zmizení. Doba trvání těchto opatření nepřesáhne sedm pracovních dnů.

4. Každá strana přijme taková legislativní a jiná opatření, která mohou být nezbytná k zajištění toho, aby úřad pro vymáhání majetku z trestné činnosti neuplatňoval naléhavá předběžná opatření déle, než je nezbytné k dosažení cílů stanovených v odstavci 3 tohoto článku.

Článek 12 – Přístup úřadů pro vyhledávání majetku z trestné činnosti k informacím

1. Každá strana přijme taková legislativní a jiná opatření, která mohou být nezbytná k zajištění toho, aby úřad pro vyhledávání majetku z trestné činnosti měl včasný přístup k informacím, které požaduje k řádnému plnění svých funkcí, a to v souladu se zásadami nezbytnosti a proporcionality, a aniž jsou dotčeny vnitrostátní procesní záruky.

2. Pro účely odstavce 1 tohoto článku, a aniž jsou dotčeny články 9 a 17 tohoto protokolu, každá strana zajistí, aby úřad pro vyhledávání majetku z trestné činnosti měl přinejmenším:

a) okamžitý a přímý přístup k informacím o nemovitostech, státním občanství a obyvatelích dané země, obchodních a podnikatelských subjektech, vozidlech, letadlech, plavidlech a skutečném vlastnictví, za předpokladu, že jsou tyto informace uloženy v centralizovaných nebo propojených registrech či databázích, které jsou v držení veřejných orgánů;

b) okamžitý a přímý přístup nebo přístup na požádání k informacím o hypotékách a úvěrech, k informacím obsaženým ve vnitrostátních databázích měn a směnáren, k informacím o překročení hranic, k celním údajům, včetně přeshraničních fyzických převodů hotovosti a převoditelných nástrojů na doručitele, k informacím o účetních závěrkách společností a k informacím o bezhotovostních převodech, zůstatcích na účtech a převodech virtuálních aktiv;

c) okamžitý a přímý přístup nebo přístup na požádání k daňovým údajům, údajům o sociálním zabezpečení a údajům, které mají v držení orgány příslušné k prevenci, odhalování, vyšetřování nebo stíhání trestných činů, a to za podmínek stanovených ve vnitrostátním právu.

3. Strany zavedou opatření, která mohou být nezbytná k dosažení souladu s platnými právními předpisy o ochraně údajů a ke stanovení záruk upravujících zpracování informací nezbytných k dosažení účelu tohoto článku.

4. Pokud informace stanovené v odstavci 2 tohoto článku nejsou uchovávány v centralizovaných nebo propojených registrech či databázích, každá zajistí strana, aby úřad pro vyhledávání majetku z trestné činnosti měl k těmto informacím přístup prostřednictvím jiných mechanismů, a to účinným a standardizovaným způsobem.

Oddíl 5 – Správa majetku

Článek 13 – Obecné zásady správy

1. Každá strana přijme taková legislativní a jiná opatření, která mohou být nezbytná k tomu, aby se zajistila řádná správa majetku zajištěného, zadrženého nebo konfiskovaného v souladu s úmluvou a tímto protokolem až do doby, kdy s ním bude definitivně naloženo.

2. Každá strana zajistí, aby v případě, že je to opodstatněno povahou majetku, orgány příslušné pro správu zajištěného nebo zadrženého majetku posoudily majetek, který se může stát předmětem příkazu ke konfiskaci, s cílem omezit odhadované náklady na jeho správu na minimum a zachovat jeho hodnotu až do doby, kdy s ním bude definitivně naloženo.

Článek 14 – Úřad pro správu majetku

1. Každá strana přijme taková legislativní a jiná opatření, jež mohou být nezbytná ke zřízení nebo určení jednoho či více příslušných orgánů, které budou plnit funkci úřadu pro správu majetku, a to s cílem zajistit řádnou správu zajištěného, zadrženého a konfiskovaného majetku.

2. Úřady pro správu majetku mají tyto funkce:

správa majetku nebo poskytování podpory a odborných znalostí jiným příslušným orgánům pro účely správy tohoto majetku,

spolupráce a výměna informací s příslušnými orgány odpovědnými za identifikaci, vysledování, zajištění, zadržení a konfiskaci majetku a

spolupráce s příslušnými orgány odpovědnými za správu zajištěného, zadrženého a konfiskovaného majetku v ostatních stranách.

3. Pro účely odst. 2 písm. *c*) tohoto článku každá strana určí nejvýše dvě kontaktní místa, která budou schopna včas komunikovat s kontaktními místy ostatních stran, a při podpisu nebo při uložení své ratifikační listiny, listiny o přijetí, schválení nebo přistoupení sdělí generálnímu tajemníkovi Rady Evropy názvy a adresy svých určených kontaktních míst.

4. Pro účely uplatnění odstavce 3 tohoto článku může strana v případě, že to vyžadují její ústavní zásady, určit třetí kontaktní místo.

Článek 15 – Prodej před konfiskací

1. Každá strana přijme taková legislativní a jiná opatření, která mohou být nezbytná k tomu, aby bylo možno prodat zabavený a zajištěný majetek ještě před přijetím konečného rozhodnutí ohledně zabaveného a zajištěného majetku, pokud:

majetek podléhá zkáze nebo rychle klesá jeho hodnota;

náklady na skladování nebo údržbu jsou v porovnání s tržní hodnotou nepřiměřené nebo

správa majetku vyžaduje zvláštní podmínky a odborné znalosti, které nejsou snadno dostupné.

2. Každá strana přijme taková legislativní a jiná opatření, která mohou být nezbytná k zajištění toho, aby byly při vydání příkazu k prodeji majetku před konfiskací zohledněny zájmy dotčené osoby a aby s výjimkou případů, kdy je dotčená osoba na útěku nebo ji nelze vypátrat, byla dotčená osoba informována a s výjimkou naléhavých případů měla příležitost být před prodejem vyslechnuta. Dotčená osoba má možnost požádat o prodej majetku.

3. Výnosy z tohoto prodeje budou zabezpečeny a spravovány v souladu s článkem 13 tohoto protokolu, dokud nebude ohledně zadrženého nebo zajištěného majetku přijato konečné rozhodnutí.

Článek 16 – Využití zajištěného, zadrženého a konfiskovaného majetku

1. Každá strana zváží přijetí takových legislativních či jiných opatření, která mohou být nezbytná k tomu, aby bylo možno využít konfiskovaný majetek a příjmy, které z něj pocházejí, za podmínek stanovených ve vnitrostátním právu pro účely opětovného sociálního využití, ve veřejném zájmu nebo pro jiné konkrétní účely.

2. Každá strana může přijmout taková legislativní či jiná opatření, která mohou být nezbytná k tomu, aby bylo možno využít zajištěný nebo zadržený majetek za podmínek stanovených ve vnitrostátním právu pro účely opětovného sociálního využití, ve veřejném zájmu nebo pro jiné konkrétní účely.

Článek 17 – Informace o zajištěném, zadrženém a konfiskovaném majetku

1. Každá strana přijme taková legislativní a jiná opatření, která mohou být nezbytná k zavedení účinných nástrojů či mechanismů umožňujících včasnou identifikaci zajištěného, zadrženého nebo konfiskovaného majetku a v příslušných případech také jeho skutečné nebo odhadované hodnoty.

2. Každá strana zajistí, aby úřady pro správu majetku a v příslušných případech úřady pro vyhledávání majetku z trestné činnosti a jiné příslušné orgány mohly prostřednictvím nástrojů a mechanismů uvedených v odstavci 1 tohoto článku včas získat informace o zajištěném, zadrženém a konfiskovaném majetku, které jsou nezbytné pro plnění jejich úkolů.

3. Strany zavedou opatření, která mohou být nezbytná k dosažení souladu s platnými právními předpisy o ochraně údajů a ke stanovení záruk upravujících zpracování informací nezbytných k dosažení účelu tohoto článku.

Kapitola III – Mezinárodní spolupráce

Oddíl 1 – Zásady mezinárodní spolupráce

Článek 18 – Obecné zásady a opatření pro mezinárodní spolupráci

1. Každá strana přijme taková legislativní a jiná opatření, která mohou být nezbytná k zajištění toho, aby výkon zahraničních příkazů k zajištění, zadržení nebo konfiskaci nebyl podmíněn provedením vnitrostátního vyšetřování. Tímto ustanovením by neměly být dotčeny pravomoci příslušných orgánů v dožádané straně přezkoumat zahraniční příkaz a vydat jakékoli příkazy nezbytné k jeho provedení, pokud jde o majetek nacházející se na jejím území.

2. Strany rovněž zajistí, aby žádost o přijetí předběžných opatření nebyla zamítnuta pouze z toho důvodu, že byl vnitrostátní příkaz, na němž je založena, vydán jiným orgánem než soudním orgánem, pokud je daný orgán dožadující stranou označen za příslušný orgán a pokud byl daný vnitrostátní příkaz před předáním žádosti potvrzen soudním orgánem.

Článek 19 – Předávání údajů

1. Osobní údaje předané jednou stranou druhé straně v důsledku výkonu žádosti podané na základě úmluvy nebo jejího protokolu smí strana, jíž byly tyto údaje předány, použít pouze:

a) pro účely postupů nebo řízení, na něž se vztahuje úmluva nebo její protokol;

b) pro jiná soudní a správní řízení, která přímo souvisejí s řízeními uvedenými v odst. 1 písm. *a*) tohoto článku;

c) k zabránění bezprostřednímu a vážnému ohrožení veřejné bezpečnosti.

2. Tyto údaje však mohou být použity k jakémukoli jinému účelu, pokud k tomu předem udělí souhlas strana, která údaje předala, nebo subjekt údajů.

3. Kterákoli strana může odmítnout předat osobní údaje získané v důsledku výkonu žádosti podané na základě úmluvy nebo jejího protokolu, pokud:

a) tyto údaje nelze poskytnout v souladu s jejími vnitrostátními právními předpisy, a/nebo

b) strana, jíž by měly být údaje předány, není vázána Úmluvou o ochraně osob se zřetelem na automatizované zpracování osobních dat, podepsanou ve Štrasburku dne 28. ledna 1981, ve znění aktualizovaném protokolem pozměňujícím tuto úmluvu (CETS č. 223), podepsaným ve Štrasburku dne 10. října 2018, ledaže by se tato strana zavázala zajistit těmto údajům takovou ochranu, jakou požaduje první strana.

4. Každá strana, která předává osobní údaje získané v důsledku výkonu žádosti podané na základě úmluvy nebo jejího protokolu, může požadovat, aby strana, jíž byly údaje předány, poskytla informace o tom, jak byly tyto údaje použity.

5. Kterákoli strana může prostřednictvím prohlášení adresovaného generálnímu tajemníkovi Rady Evropy požadovat, aby v rámci postupů, u nichž mohla v souladu s ustanoveními úmluvy nebo jejího protokolu odmítnout nebo omezit předávání či používání osobních údajů, nebyly osobní údaje, které předává jiné straně, touto stranou použity pro účely odstavce 1 tohoto článku, ledaže k tomu poskytne svůj předchozí souhlas.

Oddíl 2 – Pomoc při vyšetřování

Článek 20 – Žádosti o informace o účtech vedených u finančních institucí nebo poskytovatelů služeb souvisejících s virtuálními aktivy

1. Každá strana přijme za podmínek stanovených v tomto článku opatření nezbytná k tomu, aby v odpovědi na žádost zaslanou jinou stranou určila, zda fyzická nebo právnická osoba, proti které je vedeno trestní vyšetřování, vlastní nebo kontroluje jeden nebo více účtů jakékoli povahy u jakékoli finanční instituce nebo poskytovatele služeb souvisejících s virtuálními aktivy nacházejících se na jejím území, a pokud ano, poskytne dožadující straně podrobné údaje o zjištěných účtech, včetně všech záznamů vedených finančními institucemi nebo poskytovateli služeb souvisejících s virtuálními aktivy v souladu s jejich povinnostmi hloubkové kontroly zákazníka podle čl. 13 odst. 2 písm. *a*) bodu i) a iii) úmluvy.

2. Povinnost stanovená v tomto článku se uplatní pouze v rozsahu, v jakém finanční instituce nebo poskytovatel služeb souvisejících s virtuálními aktivy, u nichž je účet veden, těmito informacemi disponuje.

3. Kromě požadavků uvedených v článku 37 úmluvy dožadující strana ve své žádosti:

uvede, proč se domnívá, že by požadované informace mohly být zásadní pro účely trestního vyšetřování v souvislosti s daným trestným činem,

uvede, na základě jakých důvodů předpokládá, že finanční instituce nebo poskytovatelé služeb souvisejících s virtuálními aktivy v dožádané straně vedou předmětný účet, a v co

nejširším možném rozsahu upřesní, o které finanční instituce nebo poskytovatele služeb souvisejících s virtuálními aktivy a/nebo účty se může jednat, a

sdělí veškeré další informace, jež mohou výkon žádosti usnadnit.

4. Dožádaná strana může výkon takové žádosti podmínit stejnými podmínkami, jaké uplatňuje v případě žádostí o vyhledání a zadržení.

5. Každá strana si může v okamžiku podpisu nebo při uložení své ratifikační listiny, listiny o přijetí, schválení či přistoupení prostřednictvím prohlášení adresovaného generálnímu tajemníkovi Rady Evropy vyhradit právo uplatňovat tento článek pouze na praní peněz, financování terorismu a na kategorie trestných činů uvedené v dodatku k úmluvě.

Článek 21 – Žádosti o informace o transakcích prováděných finančními institucemi a poskytovateli služeb souvisejících s virtuálními aktivy

1. Na žádost jiné strany poskytne dožádaná strana podrobné údaje o určených účtech vedených u finančních institucí a poskytovatelů služeb souvisejících s virtuálními aktivy a o operacích, které byly provedeny během stanoveného období prostřednictvím jednoho nebo více účtů uvedených v žádosti, včetně podrobných údajů o všech účtech, ze kterých a na které byly tyto operace provedeny.

2. Povinnost stanovená v tomto článku se uplatní pouze v rozsahu, v jakém finanční instituce nebo poskytovatel služeb souvisejících s virtuálními aktivy, u nichž je účet veden, těmito informacemi disponuje.

3. Kromě požadavků uvedených v článku 37 úmluvy dožadující strana ve své žádosti uvede, proč považuje požadované informace za relevantní pro účely trestního vyšetřování v souvislosti s daným trestným činem.

4. Dožádaná strana může výkon takové žádosti podmínit stejnými podmínkami, jaké uplatňuje v případě žádostí o vyhledání a zadržení.

Článek 22 – Žádosti o monitorování transakcí prováděných finančními institucemi a poskytovateli služeb souvisejících s virtuálními aktivy

1. Každá strana zajistí, aby na žádost jiné strany byla schopna během stanoveného období monitorovat operace, které jsou prováděny finančními institucemi a poskytovateli služeb souvisejících s virtuálními aktivy prostřednictvím jednoho nebo více účtů uvedených v žádosti, a sdělí výsledky monitorování dožadující straně.

2. Kromě požadavků uvedených v článku 37 úmluvy dožadující strana ve své žádosti uvede, proč považuje požadované informace za relevantní pro účely trestního vyšetřování v souvislosti s daným trestným činem.

3. Rozhodnutí o monitorování přijímají v každém jednotlivém případě příslušné orgány dožádané strany, a to s patřičným ohledem na její vnitrostátní právo.

4. Praktické podrobnosti monitorování se dohodnou mezi příslušnými orgány dožadující a dožádané strany.

Článek 23 – Společné vyšetřovací týmy pro vymáhání majetku, který podléhá konfiskaci

1. Na základě vzájemné dohody mohou příslušné orgány dvou nebo více stran zřídit a provozovat na svém území společný vyšetřovací tým pro účely vymáhání majetku, který podléhá konfiskaci podle úmluvy a tohoto protokolu, pokud je posílená koordinace považována za zvláště užitečnou. Tyto týmy se zřizují na dobu určitou, která může být po vzájemné dohodě prodloužena, a jejich složení se stanoví v dohodě o zřízení týmu. Společný vyšetřovací tým může být zřízen zejména:

a) pokud vyšetřování prováděné jednou stranou týkající se majetku podléhajícího konfiskaci podle úmluvy a tohoto protokolu vyžaduje složité a náročné vyšetřování s vazbami na jiné strany; nebo

b) pokud vyšetřování prováděná několika stranami v souladu s úmluvou a tímto protokolem vyžadují koordinovaný a společný postup dotčených stran.

Žádost o zřízení společného vyšetřovacího týmu může podat kterákoli z dotčených stran. Tým se zřizuje v jedné ze stran, ve kterých se očekává provedení vyšetřování.

2. Žádosti o zřízení společného vyšetřovacího týmu obsahují:

a) orgán, který žádost podává;

b) předmět a důvod žádosti;

c) pokud je to možné, jakékoli další informace relevantní pro vyšetřování;

d) jsou-li známy a je-li to vhodné, jména a adresy dotčených osob;

e) návrhy týkající se složení týmu.

3. Společný vyšetřovací tým působí na území stran, které tým zřídily, za těchto obecných podmínek:

a) vedení týmu vykonává zástupce příslušného orgánu odpovědného za vyšetřování ve straně, v níž daný tým působí. Vedoucí týmu jedná v rámci svých pravomocí podle vnitrostátního práva;

b) tým vykonává své činnosti v souladu s právními předpisy strany, v níž působí. Členové a vyslaní členové týmu vykonávají své úkoly pod vedením osoby uvedené v odst. 3 písm. *a*) tohoto článku s ohledem na podmínky stanovené jejich vlastními orgány v dohodě o zřízení týmu;

c) strana, v níž tým působí, učiní k tomu potřebná organizační opatření.

4. V tomto článku se členové společného vyšetřovacího týmu ze strany, v níž tým působí, označují jako „členové“, zatímco členové z jiných stran než ze strany, v níž tým působí, se označují jako „vyslaní členové“.

5. Vyslaní členové společného vyšetřovacího týmu mají právo být přítomni při přijímání vyšetřovacích opatření ve straně působení. Vedoucí týmu však může z určitých důvodů v souladu s právními předpisy strany, v níž tým působí, rozhodnout jinak.

6. Vedoucí týmu může vyslané členy společného vyšetřovacího týmu pověřit v souladu s právními předpisy strany, v níž tým působí, úkolem spočívajícím v přijetí určitých vyšetřovacích opatření, pokud to schválí příslušné orgány strany působení a vysílající strany.

7. Pokud je třeba, aby společný vyšetřovací tým přijal vyšetřovací opatření v jedné ze stran, které daný tým zřizují, mohou členové, kteří byli do týmu uvedenou stranou vysláni, požádat své vlastní příslušné orgány, aby tato opatření přijaly. Tato opatření se v uvedené straně posuzují za podmínek, které by se použily, pokud by byly vyžadovány v rámci vnitrostátního vyšetřování.

8. Pokud společný vyšetřovací tým potřebuje pomoc jiné strany než stran, které daný tým zřizují, nebo od třetího státu, mohou žádost o pomoc podat příslušné orgány státu, v němž tým působí, příslušným orgánům druhého dotčeného státu v souladu s odpovídajícími nástroji nebo ujednáními.

9. Vyslaný člen společného vyšetřovacího týmu může v souladu se svým vnitrostátním právem a v rámci svých pravomocí poskytovat týmu informace dostupné ve straně, která jej vyslala, a to za účelem vyšetřování prováděného týmem.

10. Informace, které člen týmu nebo vyslaný člen získá zákonným způsobem v době, kdy je součástí společného vyšetřovacího týmu, jež nejsou jinak dostupné příslušným orgánům dotčených stran, mohou být využity k těmto účelům:

a) pro účely, pro které byl tým vytvořen;

b) k odhalování, vyšetřování a stíhání trestných činů s výhradou předchozího souhlasu strany, v níž se informace zpřístupnily. Tento souhlas lze odepřít pouze v případě, kdy by takové použití ohrozilo trestní vyšetřování v dotčené straně nebo v případě, kdy by v souvislosti s ním tato strana mohla odmítnout vzájemnou pomoc podle Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních (ETS č. 30) a jejích protokolů;

c) k předcházení bezprostřednímu a vážnému ohrožení veřejné bezpečnosti, a aniž je dotčen odst. 10 písm. *b*), je-li následně zahájeno trestní vyšetřování;

d) pro jiné účely, pokud se tak dohodnou strany, které tým zřídily.

11. Tímto článkem nejsou dotčeny jakékoli jiné stávající předpisy nebo ujednání o zřízení nebo působení společných vyšetřovacích týmů.

12. V rozsahu, v jakém to umožňují právní předpisy dotčených stran nebo jakýkoli právní nástroj použitelný mezi nimi, mohou být dohodnuta ujednání o tom, že se činností týmu mohou zúčastnit osoby jiné než zástupci příslušných orgánů stran, které tým zřídily. Práva přiznaná členům nebo vyslaným členům týmu tímto článkem se na tyto osoby nevztahují, pokud není výslovně dohodnuto jinak.

Oddíl 3 – Jednotné formuláře

Článek 24 – Jednotný formulář pro zajištění nebo zadržení majetku

1. Aniž je dotčen čl. 35 odst. 1 úmluvy, strany za účelem podání žádosti o zajištění nebo zadržení majetku ve smyslu článku 21 úmluvy vyplní jednotný formulář schválený konferencí smluvních stran zřízenou podle úmluvy v souladu s článkem 35 tohoto protokolu, podepíší jej a ověří správnost a přesnost jeho obsahu.

2. Dožadující strana předloží dožádané straně překlad jednotného formuláře v úředním jazyce dožádané strany nebo v jakémkoli jiném jazyce, který dožádaná strana akceptuje. Pro tento účel se obdobným způsobem použijí prohlášení učiněná stranami v souladu s čl. 35 odst. 3 úmluvy. Překlad rozhodnutí, z něhož formulář vychází, se poskytne pouze na žádost příslušných orgánů dožádané strany v případě, že je nutné se s tímto rozhodnutím seznámit.

3. Žádost o zajištění nebo zadržení majetku podaná v souladu s odstavcem 1 tohoto článku může být zamítnuta, pokud je jednotný formulář neúplný nebo zjevně nesprávný a nebyl doplněn nebo opraven po konzultacích mezi dožádanou a dožadující stranou v souladu s článkem 38 úmluvy.

4. Tento článek bude použitelný ode dne, kdy konference smluvních stran schválí jednotné formuláře uvedené v odstavci 1 tohoto článku.

Článek 25 – Jednotný formulář pro konfiskaci majetku

1. Aniž je dotčen čl. 35 odst. 1 úmluvy, strany za účelem podání žádosti o konfiskaci majetku ve smyslu článku 23 úmluvy vyplní jednotný formulář schválený konferencí smluvních stran zřízenou podle úmluvy v souladu s článkem 35 tohoto protokolu, podepíší jej a ověří správnost a přesnost jeho obsahu.

2. Dožadující strana předloží dožádané straně překlad jednotného formuláře v úředním jazyce dožádané strany nebo v jakémkoli jiném jazyce, který dožádaná strana akceptuje. Pro tento účel se obdobným způsobem použijí prohlášení učiněná stranami v souladu s čl. 35 odst. 3 úmluvy. Překlad rozhodnutí, z něhož formulář vychází, se poskytne pouze na žádost příslušných orgánů dožádané strany v případě, že je nutné se s tímto rozhodnutím seznámit.

3. Žádost o konfiskaci majetku podaná v souladu s odstavcem 1 tohoto článku může být zamítnuta, pokud je jednotný formulář neúplný nebo zjevně nesprávný a nebyl doplněn nebo opraven po konzultacích mezi dožádanou a dožadující stranou v souladu s článkem 38 úmluvy.

4. Tento článek bude použitelný ode dne, kdy konference smluvních stran schválí jednotné formuláře uvedené v odstavci 1 tohoto článku.

Oddíl 4 – Navrácení a sdílení majetku

Článek 26 – Navrácení majetku

1. Strany při jednání na žádost jiné strany podle článků 23 a 24 úmluvy přednostně zváží, jsou-li o to požádány, zda navrátit konfiskovaný majetek dožadující straně, aby mohla poskytnout odškodnění obětem trestného činu nebo vrátit tento majetek jeho oprávněným majitelům.

2. Strany při jednání na žádost jiné strany podle článků 21 a 22 úmluvy rovněž přednostně zváží, jsou-li o to požádány, zda navrátit zajištěný nebo zadržený majetek dožadující straně před přijetím konečného rozhodnutí o jeho konfiskaci, aby mohla tento majetek vrátit jeho oprávněným vlastníkům, jsou-li splněny tyto podmínky:

a) vlastnické právo oprávněného vlastníka k danému majetku je prokázáno a není zpochybňováno;

b) majetek není vyžadován jako důkaz v trestním řízení v dožádané straně a

c) práva dotyčných osob nejsou dotčena.

3. Strany mohou rovněž při jednání na žádost jiné strany podle článků 21 a 22 úmluvy přednostně zvážit, jsou-li o to požádány, zda navrátit zajištěný nebo zadržený majetek dožadující straně před přijetím konečného rozhodnutí o jeho konfiskaci, aby mohla poskytnout odškodnění obětem trestného činu, jsou-li splněny tyto podmínky:

a) rozhodnutí o odškodnění je konečné;

b) majetek, s nímž má být naloženo za účelem odškodnění oběti, není v dožádané straně vyžadován jako důkaz v trestním řízení a

c) práva dotyčných osob nejsou dotčena.

Článek 27 – Sdílení majetku

1. Aniž jsou dotčeny články 25 a 32 úmluvy, články 26 a 31 tohoto protokolu a práva identifikovatelných oprávněných vlastníků a obětí, rozdělí se peníze – v případě, že byly získány v důsledku výkonu příkazu ke konfiskaci v souladu s články 23 a 24 úmluvy a získaná částka přesahuje 10 000 EUR nebo ekvivalent ve směnitelné měně –, rovným dílem mezi dožadující a dožádanou stranu, pokud není v konkrétním případě dohodnuto jinak. V případě konfiskovaného majetku jiného než peníze vedou dožadující i dožádaná strana konzultace o vhodných ujednáních týkajících se naložení s daným majetkem.

2. Při sdílení majetku ve smyslu odstavce 1 tohoto článku se dožadující a dožádaná strana mohou dohodnout, že do ujednání o sdílení zahrnou i další strany, které přispěly k úspěšnému vymáhání majetku. Strany se mohou dále rozhodnout, že budou sdílet majetek konfiskovaný

na základě vnitrostátního příkazu ke konfiskaci se stranami, které poskytly vyšetřovací nebo jinou pomoc v souladu s úmluvou nebo tímto protokolem, pokud tato pomoc přispěla k úspěšné konfiskaci.

3. Má-li být konfiskovaný majetek sdílen mezi dožadující a dožádanou stranu v souladu s odstavci 1 a 2 tohoto článku, může dožádaná strana nejprve odečíst náklady podstatné nebo mimořádné povahy, které byly zapotřebí k vyhovění žádostem podle tohoto protokolu nebo úmluvy a které usnadnily konfiskaci dotčeného majetku.

Oddíl 5 – Finanční zpravodajská jednotka

Článek 28 – Mezinárodní spolupráce při pozastavení nebo odepření souhlasu v případě podezřelých transakcí, účtů a obchodních vztahů

1. Každá strana přijme taková legislativní a jiná opatření, která mohou být nezbytná k tomu, aby finanční zpravodajská jednotka mohla na žádost zahraniční finanční zpravodajské jednotky přijmout naléhavá opatření v případě podezření, že transakce, účet, jako je například bankovní účet, účet cenných papírů, platební účet nebo účet virtuálních aktiv, nebo obchodní vztah souvisí s praním peněz, financováním terorismu nebo s jakoukoli z kategorií trestných činů uvedených v dodatku k úmluvě, a to s cílem pozastavit používání tohoto účtu, pozastavit obchodní vztah či transakci nebo odepřít souhlas s provedením transakce.

2. Pozastavení bude uplatňováno po takovou dobu a za stejných podmínek, jaké se v souvislosti s touto pravomocí použijí podle vnitrostátního práva dožádané strany.

3. Opatření uvedené v odstavci 1 tohoto článku se přijme v případě, že je dožádaná finanční zpravodajská jednotka na základě odůvodnění předloženého dožadující finanční zpravodajskou jednotkou přesvědčena, že by došlo k pozastavení použití účtu, obchodního vztahu nebo transakce nebo by byl odepřen souhlas s provedením transakce, pokud by tento účet, obchodní vztah nebo transakce vzbudily podezření na vnitrostátní úrovni.

4. Každá strana si může v okamžiku podpisu nebo při uložení své ratifikační listiny, listiny o přijetí, schválení či přistoupení prostřednictvím prohlášení adresovaného generálnímu tajemníkovi Rady Evropy vyhradit právo neuplatňovat tento článek na pozastavení účtů a obchodních vztahů.

Oddíl 6 – Úřady pro vyhledávání majetku z trestné činnosti

Článek 29 – Mezinárodní spolupráce mezi úřady pro vyhledávání majetku z trestné činnosti

1. Každá strana přijme taková legislativní a jiná opatření, která mohou být nezbytná k zajištění toho, aby si její úřad pro vyhledávání majetku z trestné činnosti vyměňoval informace s úřady pro vyhledávání majetku z trestné činnosti ostatních stran, a to buď z vlastní iniciativy, nebo na požádání, za účelem identifikace a vysledování majetku, který podléhá konfiskaci. Žádosti o informace musí uvádět odůvodnění žádosti a veškeré dostupné informace, které by mohly usnadnit identifikaci majetku.

2. Výměnu informací podle odstavce 1 tohoto článku lze odmítnout, pokud:

a) výkon žádosti by pravděpodobně ohrozil svrchovanost, bezpečnost, veřejný pořádek nebo jiné podstatné zájmy dožádané strany;

b) výkon žádosti by pravděpodobně ohrozil vyšetřování nebo probíhající řízení nebo představoval bezprostřední hrozbu pro život či tělesnou nedotknutelnost určité osoby;

c) výkon žádosti je zjevně nepřiměřený nebo nesouvisí s účely, pro které byla žádost podána;

d) trestný čin, jehož se žádost týká, je politickým trestným činem, s výjimkou financování terorismu; nebo

e) dožádaná strana se domnívá, že přijetí požadovaného opatření by bylo v rozporu se zásadou *ne bis in idem*.

3. Dožádaný úřad pro vyhledávání majetku z trestné činnosti před zamítnutím žádosti konzultuje dožadující úřad pro vyhledávání majetku z trestné činnosti. Každé odmítnutí poskytnout informace musí být řádně vysvětleno.

4. Každá strana přijme taková legislativní a jiná opatření, která mohou být nezbytná k zajištění toho, aby úřad pro vyhledávání majetku z trestné činnosti neprodleně reagoval na odůvodněné žádosti, a to – pokud tomu nebrání závažné důvody – do čtrnácti dnů v případě jiných než naléhavých žádostí a do tří dnů v případě naléhavých žádostí týkajících se databází, k nimž má úřad pro vyhledávání majetku z trestné činnosti přímý přístup. Pokud jsou požadované informace dostupné pouze nepřímo nebo pokud by podání žádosti znamenalo nepřiměřenou zátěž, může dožádaný úřad pro vyhledávání majetku z trestné činnosti prodloužit lhůtu pro odpověď na jednadvacet dnů v případě jiných než naléhavých žádostí a na sedm dní v případě naléhavých žádostí. Dojde-li dožádaný úřad pro vyhledávání majetku z trestné činnosti k závěru, že nebude schopen dodržet příslušné lhůty, neprodleně o tom informuje dožadující úřad pro vyhledávání majetku z trestné činnosti.

5. Pro účely usnadnění přeshraniční spolupráce mezi úřady pro vyhledávání majetku z trestné činnosti každá strana určí nejvýše dvě kontaktní místa, která budou schopna včas komunikovat s kontaktními místy ostatních stran, a při podpisu nebo při uložení své ratifikační listiny, listiny o přijetí, schválení nebo přistoupení sdělí generálnímu tajemníkovi Rady Evropy názvy a adresy svých určených kontaktních míst.

6. Pro účely uplatnění odstavce 5 tohoto článku může strana v případě, že to vyžadují její ústavní zásady, určit třetí kontaktní místo.

Oddíl 7 – Správa majetku

Článek 30 – Správa majetku zajištěného, zadrženého nebo konfiskovaného na žádost jiné strany

1. Strana přijme taková legislativní a jiná opatření, která mohou být nezbytná k zajištění toho, aby se článek 6 úmluvy a články 15 a 17 tohoto protokolu vztahovaly na majetek zajištěný, zadržený nebo konfiskovaný na žádost jiné strany.

2. Správa majetku, který byl zajištěn, zadržen nebo konfiskován na žádost jiné strany, se řídí právními předpisy dožádané strany.

Kapitola IV – Záruky, odborná příprava a zdroje

Článek 31 – Záruky a opravné prostředky

1. Každá strana zajistí, aby se na zavedení, provádění a uplatňování pravomocí a postupů stanovených v tomto protokolu vztahovaly podmínky a záruky stanovené podle jejího vnitrostátního práva, které zajistí přiměřenou ochranu lidských práv a svobod a zohlední zásady nezbytnosti a proporcionality.

2. Aniž je dotčen článek 8 úmluvy, každá strana přijme taková legislativní a jiná opatření, která mohou být nezbytná k zajištění toho, aby osoby dotčené předběžnými opatřeními, včetně opatření stanovených v článku 6 tohoto protokolu, příkazy k prodeji před konfiskací nebo konfiskací podle úmluvy nebo tohoto protokolu, měly právo na účinnou právní ochranu a na spravedlivý proces za účelem ochrany svých práv. Strany rovněž zaručí práva na obhajobu.

3. Každá strana zajistí, aby osoby dotčené opatřeními ke konfiskaci podle úmluvy nebo tohoto protokolu, byly předvolány k řízení o konfiskaci.

4. Každá strana zajistí, že soud může odložit výkon příkazu k prodeji před konfiskací, pokud by jinak dotčené osobě vznikla nenapravitelná újma.

Článek 32 – Oznamování rozhodnutí

1. Každá strana zajistí, aby rozhodnutí o předběžných opatřeních a konfiskaci podle úmluvy a tohoto protokolu, jakož i rozhodnutí o prodeji majetku před konfiskací, byla bez zbytečného odkladu oznámena dotčeným osobám. V těchto rozhodnutích se uvedou důvody opatření a práva a opravné prostředky, které má dotčená osoba k dispozici.

2. Strana může povolit svým příslušným orgánům, aby odložily oznámení rozhodnutí o předběžných opatřeních dotčené osobě o takovou dobu, která je nezbytná k tomu, aby nebylo ohroženo trestní nebo finanční vyšetřování.

Článek 33 – Bezpečnostní opatření

1. Každá strana zajistí, aby úřady pro vyhledávání majetku z trestné činnosti přijaly veškerá nezbytná opatření, včetně bezpečnostních opatření, k zajištění toho, aby k informacím zpracovávaným podle článků 9, 12, 17 a 29 tohoto protokolu neměly přístup neoprávněné osoby.

2. Strany přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby komunikace mezi úřady pro vyhledávání majetku z trestné činnosti probíhala prostřednictvím zabezpečených kanálů.

Článek 34 – Zdroje a odborná příprava

1. Každá strana přijme taková legislativní či jiná opatření, která mohou být nezbytná k zajištění toho, aby úřady pro vyhledávání majetku z trestné činnosti a úřady pro správu majetku měly dostatečné finanční, personální a technické zdroje pro účinný výkon svých funkcí.

2. Aniž je dotčena nezávislost soudnictví a rozdíly v organizaci soudnictví, každá strana zajistí, aby měly příslušné orgány zapojené do finančních vyšetřování, identifikace majetku, jeho vysledování, zajišťování, zadržení, správy a konfiskace k dispozici odpovídající odbornou přípravu.

Kapitola V – Mechanismus monitorování a řešení sporů

Článek 35 – Mechanismus monitorování a řešení sporů

1. Na tento protokol se obdobným způsobem uplatní článek 48 úmluvy. Konference stran zřízená podle úmluvy plní pro účely tohoto protokolu funkce stanovené v článku 48 úmluvy, přičemž se v příslušných případech schází ve složení omezeném na strany tohoto protokolu.

2. Konference stran, zasedající ve složení omezeném na strany tohoto protokolu, schválí jednotné formuláře podle článků 24 a 25 tohoto protokolu.

3. Konference stran usnadňuje výměnu informací o významném právním, politickém či praktickém vývoji týkajícím se oblastí, na něž se vztahuje úmluva a tento protokol.

Kapitola VI – Závěrečná ustanovení

Článek 36 – Vztah k úmluvě

Ustanovení úmluvy se použijí obdobným způsobem i na ustanovení tohoto protokolu.

Článek 37 – Podpis a ratifikace

Tento Protokol je otevřen k podpisu signatářům úmluvy. Podléhá ratifikaci, přijetí nebo schválení. Signatář nesmí tento protokol ratifikovat, přijmout ani schválit, pokud již dříve nebo souběžně s tím nevyjádřil svůj souhlas, že bude vázán ustanoveními úmluvy. Ratifikační listiny nebo listiny o přijetí nebo schválení se uloží u generálního tajemníka Rady Evropy.

Článek 38 – Vstup v platnost

1. Tento protokol vstupuje v platnost prvním dnem měsíce, který následuje po uplynutí lhůty tří měsíců po datu, kdy pět signatářů včetně alespoň tří členských států Rady Evropy vyjádřilo v souladu s článkem 37 svůj souhlas s tím, aby byli tímto protokolem vázáni.

2. Ve vztahu ke každému signatáři, který následně vyjádří svůj souhlas tím, že bude protokolem vázán, vstoupí tento protokol v platnost prvním dnem měsíce následujícího po uplynutí lhůty tří měsíců po datu uložení jeho ratifikační listiny, listiny o přijetí či schválení.

Článek 39 – Přistoupení

1. Po vstupu tohoto protokolu v platnost může k tomuto protokolu přistoupit rovněž kterákoli strana úmluvy.

2. Ve vztahu ke každé ze stran přistupujících k tomuto protokolu podle odstavce 1 tohoto článku vstoupí tento protokol v platnost prvním dnem měsíce následujícího po uplynutí lhůty tří měsíců po datu uložení listiny o přistoupení u generálního tajemníka Rady Evropy.

Článek 40 – Územní působnost

1. Každý stát nebo Evropská Unie může při podpisu tohoto protokolu nebo při uložení své ratifikační listiny, listiny o přijetí, schválení nebo přistoupení určit jedno či více území, na která se bude tento protokol vztahovat.

2. Každá strana může kdykoli později prostřednictvím prohlášení adresovaného generálnímu tajemníkovi Rady Evropy rozšířit působnost tohoto protokolu na jakékoliv další území, které je stanoveno v prohlášení a za jehož mezinárodní vztahy zodpovídá nebo jehož jménem je oprávněna uzavírat závazky. Pro takové území vstupuje tento protokol v platnost prvním dnem měsíce, který následuje po uplynutí lhůty tří měsíců po datu doručení prohlášení generálnímu tajemníkovi.

3. Každé prohlášení učiněné podle odstavce 1 a 2 tohoto článku může být ve vztahu ke každému území, které je v prohlášení stanoveno, odvoláno prostřednictvím oznámení adresovaného generálnímu tajemníkovi Rady Evropy. Odvolání nabývá účinku prvním dnem měsíce následujícího po uplynutí lhůty tří měsíců po datu přijetí tohoto oznámení generálním tajemníkem.

Článek 41 – Vypovězení

1. Kterákoli strana může tento protokol kdykoli vypovědět oznámením adresovaným generálnímu tajemníkovi Rady Evropy.

2. Takové vypovězení nabude účinnosti prvním dnem měsíce následujícího po uplynutí lhůty tří měsíců po datu přijetí oznámení generálním tajemníkem.

3. Vypovězením úmluvy se automaticky vypovídá i tento protokol.

Článek 42 – Vztah k jiným úmluvám a dohodám

1. Tímto protokolem nejsou dotčena práva ani závazky stran vyplývající z mezinárodních mnohostranných nástrojů týkajících se specifických záležitostí.

2. Strany tohoto protokolu mohou mezi sebou uzavírat dvoustranné nebo mnohostranné dohody o otázkách upravených tímto protokolem za účelem doplnění nebo posílení jeho ustanovení nebo usnadnění uplatňování zásad v něm obsažených.

3. Pokud dvě nebo více stran již uzavřely dohodu nebo smlouvu týkající se předmětu, který je upraven tímto protokolem, nebo jinak upravily své vztahy týkající se tohoto předmětu, jsou oprávněny použít tuto dohodu nebo smlouvu nebo upravit tyto vztahy odpovídajícím způsobem namísto tohoto protokolu, pokud to usnadňuje mezinárodní spolupráci.

4. Strany, které jsou členy Evropské unie, uplatňují ve svých vzájemných vztazích předpisy Evropského společenství a Evropské unie, pokud existují předpisy Společenství a Evropské unie upravující zvláštní dotčené otázky, jež jsou platné pro specifický případ, aniž by byl dotčen účel a cíl tohoto protokolu, a aniž by bylo dotčeno jeho plné uplatňování, pokud jde o jiné strany.

Článek 43 – Prohlášení a výhrady

1. Každý stát nebo Evropská unie může při podpisu tohoto protokolu nebo při uložení své ratifikační listiny, listiny o přijetí, schválení nebo přistoupení učinit jedno nebo více prohlášení stanovených v čl. 19 odst. 5 a čl. 40 odst. 1 a 2 tohoto protokolu.

2. Každý stát nebo Evropská unie může v okamžiku podpisu tohoto protokolu nebo při uložení své ratifikační listiny, listiny o přijetí, schválení nebo přistoupení prostřednictvím prohlášení adresovaného generálnímu tajemníkovi Rady Evropy uvést, že využije jedné nebo více výhrad stanovených v čl. 3 odst. 2; čl. 4 odst. 2 a 3; čl. 5 odst. 3; čl. 10 odst. 6; čl. 20 odst. 5 a čl. 28 odst. 4 tohoto protokolu. K ustanovením tohoto protokolu nelze uplatnit žádné výhrady.

3. Každá strana, která podle tohoto článku vznesla výhradu, ji může kdykoli zcela nebo částečně odvolat prostřednictvím oznámení adresovaného generálnímu tajemníkovi Rady Evropy. Odvolání nabývá účinku dnem, kdy generální tajemník takové oznámení obdrží.

4. Strana, která vznesla výhradu ohledně ustanovení tohoto protokolu, nemůže požadovat uplatňování uvedeného ustanovení jinou stranou; nicméně pokud je její výhrada částečná nebo podmíněná, může požadovat uplatňování tohoto ustanovení v rozsahu, v jakém ho sama přijala.

Článek 44 – Oznámení

Generální tajemník Rady Evropy oznámí členským státům Rady Evropy, nečlenským státům, které se podílely na vypracování tohoto protokolu, Evropské unii, každému signatáři, každému státu, který je smluvní stranou, a každému dalšímu státu, který byl přizván, aby přistoupil k úmluvě:

a) každý podpis;

b) uložení každé ratifikační listiny, listiny o přijetí, schválení nebo přistoupení;

c) datum vstupu tohoto protokolu v platnost v souladu s článkem 38;

d) každé prohlášení, výhradu nebo odvolání výhrady učiněné v souladu s článkem 43;

e) každé prohlášení učiněné v souladu s čl. 14 odst. 3 a čl. 29 odst. 5;

f) každý jiný akt, oznámení nebo sdělení týkající se tohoto protokolu.

Na důkaz čehož připojili níže podepsaní řádně zplnomocnění zástupci k tomuto protokolu své podpisy.

V xxx dne xxx xxx v jazyce anglickém a francouzském, přičemž obě znění mají stejnou platnost, v jediném vyhotovení, které bude uloženo v archivu Rady Evropy. Generální tajemník Rady Evropy zašle ověřené opisy každému členskému státu Rady Evropy, nečlenským státům, které se podílely se na vypracování tohoto protokolu, Evropské unii a každému státu, který byl přizván, aby přistoupil k úmluvě.

Dodatek

Do dodatku k úmluvě se vkládá tento odstavec:

v) kyberkriminalita.